

Sygn. akt II PK 173/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa M. W.-K.
przeciwko H. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r., V Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. oddalił apelację pozwanej H. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w L. z dnia 24 października 2012 r., IV P [...], w sprawie z powództwa M. W.-K. o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Od wyroku Sądu Okręgowego strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniła stwierdzeniem, że skarga jest oczywiście uzasadniona z tej przyczyny, że skutek wydania wyroku przez Sąd Okręgowy doszło do "rażącego naruszenia przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej". W podstawach skargi pozwana zarzuciła

naruszenie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy w związku z §§ 14, 15, 16, 17 i 18 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop w związku z art. 57 § 1 k.p. Obraza powołanych przepisów miała polegać na tym, że Sąd Okręgowy przyjął kwotę 24.966 zł (zasądzoną na rzecz powódki wyrokiem Sądu Rejonowego) za prawidłową w sytuacji, gdy "właściwa i prawidłowa kwota wynagrodzenia" wynosi 1.799,30 zł brutto, a "Sąd z urzędu posiadał wiedzę, że kwota żądana przez powódkę jest nieprawidłowa". Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i "orzeczenie zgodnie z żądaniem apelacji przez oddalenie powództwa" oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pozwana uważa, że wniesiona przez nią skarga powinna zostać rozpoznana, gdyż jest "oczywiście uzasadniona" z powodu "rażącego naruszenia przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej". W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skonstruowany w ten sposób wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (przez odesłanie do argumentów zawartych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych) nie odpowiada wymaganiom, jakie na stronę skarżącą nakłada przepis art. 398⁴ § 2

k.p.c. Sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest odrębnym wymaganiem od przedstawienia podstaw kasacyjnych wraz z ich uzasadnieniem (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Spoczywający na stronie inicjującej postępowanie kasacyjne obowiązek przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący przedstawia argumenty nawiązujące do przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 221/10, LEX nr 1124107). Ten obowiązek nie może być zastąpiony odwołaniem się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bowiem wywody przedstawione w tej części skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy bierze pod uwagę dopiero na etapie rozpoznawania skargi kasacyjnej (po jej przyjęciu do rozpoznania).

Należy nadto stwierdzić, że przesłanka, na którą powołuje się skarżąca (oczywista zasadność skargi), nie występuje. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). W podstawach kasacyjnych ograniczono się do powołania zarzutu obrazy przepisu prawa materialnego (§ 1 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy), a jednocześnie cały wywód zawarty w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych sprowadza się do zakwestionowania sposobu, w jaki Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w szczególności do pominięcia faktów, jakie - rzekomo - były Sądowi znane z urzędu na podstawie akt innej sprawy toczącej się między tymi samymi stronami. W sytuacji, gdy skarżąca nie zarzuciła naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania (a tym bardziej nie wykazała, aby takie uchybienie proceduralne mogło mieć istotny wpływ na wynik

sprawy - art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), to nie można stwierdzić, że nastąpiło "rażące naruszenie przepisów" a skarga kasacyjna jest "oczywiście uzasadniona".

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw